

Tomášova Kronika

0,50 €

Časopis Gymnázia svätého Tomáša Akvinského v Košiciach

marec 2015

číslo 4

Úvodník

Prečo si máš pozrieť film
Darca?
str.13

Miro Kažimír ako ho
(ne)poznáte
str. 10

Lyžiarak očami prváka
str. 6

Prežívame pôst. Naše myšlienky začali ubiehať klasickým smerom: „Aké predsavzatie si dám počas tohto pôstu?“ Často sú to len klasické veci, ako je pôst od mäsa, sladkostí, facebooku a pod... No pôst má byť aj o inom. O tom, aby nás to priblížilo viac k spáse. Je to práve o tom, že si máme „roztrhnúť srdce“. Všade, kam sa pozrieme a kam sa preklikáme na počítači či na mobile. Práve kvôli tomu, že sú tak ľahko dostupné pre Boží odkaz do dnešného dňa, nemusíme toho veľa urobiť. Je dobré aj vypnúť od všetkého hluku okolo nás. Zažiť púšť v našom srdci, aby sme opäť zatúžili po vode. Tej Božej vode. Ak chceš aj ty zažívať s Bohom krásne chvíle, skús tieto dni, ktoré sú pred tebou naplniť tichom strávením s Ním. Nemusíš sa báť, že mu nebudeš rozumieť – On hovorí jazykom, ktorému

najlepšie rozumieš. Možno to bude zo začiatku ťažké, nebudeš vedieť čo a ako. Ver, že On túži byť s tebou... Túži byť s tebou, aj keď si doteraz kostoly obdivoval len ako umelecké pamiatky a Bibliu ako skvele napísanú knihu. Len buď s Ním v tichu a nevzdávaj sa. On ti pomôže, chce ti pomôcť a tvoje úsilie bohato odmení. Pre Neho je podstatné, čo chceš spraviť viac, ako to, čo skutočne spraviš. Možno patríš k tým, ktorý Písmo poznajú takmer naspamäť, kostol navštevuješ každý deň a rozprávaš sa s Ním pomaly každú prestávku v školskej kaplnke alebo len tak, v svojej hlave (áno, áno, trochu preháňam). Čo keby si teraz skúsil ty počúvať Jeho, namiesto toho, aby On počúval Teba?

Simona Feldmanová, 2.C

Senator

Deň otvorených dverí

KOŠICE - Dňa 11.2.2015 sa na pôde Gymnázia sv. Tomáša Akvinského uskutočnil Deň otvorených dverí, počas ktorého si mohli budúci prváci pozrieť, ako prebieha život na našej škole.

DOD prebiehalo v dvoch cykloch. V doobedňajších hodinách nás navštívili väčšie skupiny z košických základných škôl, ale aj okolia. V poobedňajších hodinách nás obdarili svojou prítomnosťou rodičia a ich deti, ktorí sa podrobne informovali o štúdiu a živote na GTA. Program dňa otvorených dverí vyplňala prehliadka školy spojená s workshopmi, ktoré si pre bu-

dúcich študentov pripravili učitelia. K dispozícii bola učebňa biológie, chémie, fyziky, slovenského jazyka, angličtiny, nemčiny, taliančiny a nesmel chýbať ani cestovný ruch či aplikovaná ekonómia.

(pokračovanie na str. 2)

Deň otvorených dverí (pokračovanie zo str. 1)

Záujemcovia si mohli na vlastnej koži vyskúšať pokusy v chemickom laboratóriu, pozorovanie preparátov pod mikroskopom, cvičenia na interaktívnej tabuli a tvorbu bleskov v učebni fyziky. V školskej študovni si animátori tábora DOMENGO pripravili krásnu prezentáciu. „Vyzerá to úžasne, radi by sme sa tohto tábora zúčastnili,“ vyjadrila sa väčšina našich budúcich prvákov. Okrem vyučovacieho procesu boli naši hostia informovaní aj o voľnočasových aktivitách, medzi ktoré patria výlety a exkurzie po Slovensku a zahraničné výmenné pobyty. Naši študenti im ukázali miesta určené na oddych, stíšenie sa a zábavu, ku ktorým neodmysliteľne patrí telocvičňa, posilňovňa, ateliér a kaplnka. Záujem zo

strany rodičov a žiakov bol veľký. Zúčastnilo sa viac ako 70 žiakov. Sme radi, že sme im mohli ukázať všestranné zameranie, ktoré im GTA ponúka. Jednoduchého povedané, každý si tu nájde to svoje.

Veľká vďaka patrí našim profesorom za prípravu aktivít a ich ochotu, študentom za sprevádzanie hostí a našim návštevníkom za účasť. Tešíme sa na vás v septembri!

Študentský senát

Gtačkári v prirodzenom prostredí

Sviatok nášho sv. Tomáša Akvinského

Košice - Stredu 28. januára 2015 sa všetci žiaci a učitelia GTA stretli pri oslave sviatku patróna našej školy na sv. omši v Dominikánskom kostole a neskôr pri vystúpení v Historickej radnici.

Celé to začalo sv. omšou, ktorú celebrou p. kaplán Rečko, bývalý študent našej školy. Jeho kázeň nás obohatila o poznanie, aký veľký je rozdiel medzi vzdelaním a skutočnou múdrosťou. Omšu hudobne

sprevádzal školský zbor Aquinas. Po skončení sv. omše sme sa presunuli do radnice, kde nás čakal krásny program, ktorí pripravili naši študenti pod vedením našich učiteľov. Na pódiu sa nám predviedli nadané hudobné skupiny ako Young Avelanche a Damasa. Tiež nás svojim vystúpením očaril Drama

club, ktorý „prekvapil“ a vystúpenie si pripravil v slovenčine. Všetkých rozosmiala scéna štvrtákov „Páli nás v tom?“. Pýtali sme sa aj na názor našej študentky Simony Polákovej: „Najviac ma zaujalo predstavenie štvrtákov, to ma najviac pobavilo, aj keď tento program bol už hraný v televízii, ale k nim

to skvele pasovalo.“ Predstavenie zhodnotilo aj sprievodné slovo dvoch šikovných moderátorov Katky Miklošovej a Dana Kertésa. Celú slávnosť ukončil obrovský potlesk.

Monika Tresová, 2.C

15. reprezentačný ples GTA

Košice - Dňa 28.1.2015 sa pod záštitou študentskej spoločnosti INcome konal už 15. ročník reprezentačného plesu GTA.

Spoločne sme sa stretli na mieste, ktoré sa už na prvý pohľad líšilo od školy. Namiesto toho, aby tam prichádzali zaspátí či zamyslení žiaci a profesori pripravení na skúšanie, všetci sme prichádzali s úsmevom na tvári, v tých najkrajších róbach a plní života, aj napriek tomu, že už bol večer. Líšili sme sa od seba, ale spájali nás jeden cieľ – chceli sme spoločne stráviť čas a poriadne sa zabaviť.

Tanečný parket sa hmýril tými, ktorí mali chuť poriadne si zatancovať a jednoducho sa vyblázniť. Šikovných tanečníkov vystriedali aj odvážni súťažiaci, profesionálni tanečníci, speváčka i dievčatá, ktoré predvádzali krásne spoločenské

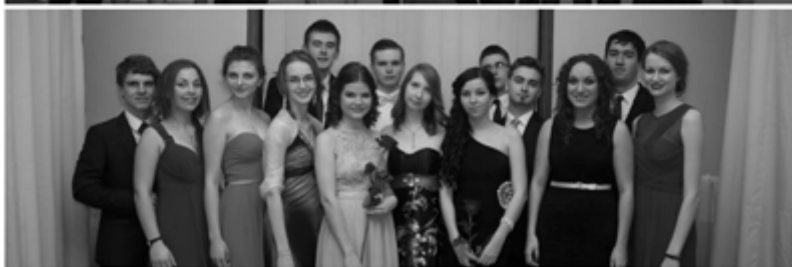
šaty. Samozrejme, nechýbala ani tombola, ktorá urobila tento večer ešte pestrejším a mnohým vyčarila

na tvári ešte väčší úsmev.

Keďže energia nám vydržala až do skorého rána, bolo ťažké ísť domov

a ešte ťažšie na druhý deň do školy. Na tento deň sme sa všetci určite veľmi tešili a myslím si, že sme neboli sklamaní. Počas celého večera bol tanečný parket plný ľudí, ktorí sa možno ani nepoznali, no aj napriek tomu spolu tancovali a spievali, veď všetci sme predsa jedna GTA-čkárska rodina. A práve to je podľa mňa potrebné – aby sa ľudia aj mimo tanečného parketu vedeli spolu zabávať, komunikovať medzi sebou a vychádzať spolu dobre. Na parkete to možno berieme ako samozrejmosť – okolo nás je tma a mihá sa tam veľa tvárí, ľudí vidíme v inom svetle. Skúsme však na takýto ples premieňať každý jeden náš deň!

Veronika Kaduková, 2.A

Slávnostný VENČEK

Košice – Hodiny kurzu spoločenských tancov sa slávnostne ukončili uvedením do spoločenského života v priebehu VENČEKA.

To, že na našej škole je mnoho rôzne nadaných a veľmi aktívnych ľudí, je každému známe. Ale to, koľko tanečníkov sa skrýva medzi prvákmi a druhákmi, to až také známe nie je. Ako k tomu došlo? Pán Plačko navštívil našu školu s ponukou

kurzu spoločenských tancov. Táto ponuka mnohých študentov oslovila, a tak sa priestory Spoločenského pavilónu dvakrát do týždňa naplnili Gtáčkarmi. Bolo nás vyše 40. Už od začiatku kurzu sme boli dychtiví po každom novom tanci,

po každom kroku. A tak sme sa na 10 lekciami naučili týchto 12 krásnych tancov: anglický valčík – waltz, viedenský valčík, tango, chacha, salsa, foxtrot, boogie woogie, jive, rock 'n' roll, česká polka, čardáš a disco chacha.

Dňa 5.2.2015 sme tieto svoje tanečné schopnosti predviedli na spoločenskom podujatí – Venčeku, pred očami našich rodičov, súrodencov, priateľov a zástupcov učiteľského zboru. Tieto tance sme predvádzali vo viacerých vstupoch. Počas prestávok vystúpili profesionálni tanečníci, ktorí predviedli naše tance v súťažnom podaní. Zlatým klincom tanečného pásma boli polka, čardáš a disco chacha. Naši hostia

často zostávali v nemom úžase. Či už z našej improvizácie alebo dokonalých pohybov. Po tejto tanečnej časti nasledovalo slávnostné odovzdávanie diplomov od pána Plačka. Rôzne pocity z našich tanečných kreácií sme zajedli výbornou večerou, po ktorej nasledovala zábavnejšia časť večera a to náhrdelníkový a venčekový tanec. Víťazkou náhrdelníkového tanca sa stala Gabriela Thúrová z 1.C s najvyšším počtom náhrdelníkov od

chlapcov a víťazom venčekového tanca s najvyšším počtom venčekov od dievčat sa stal Maximilián Goleňa z 1.C. Nasledovala najočakávanejšia časť večera a to tanec s rodičmi. Večer sme ukončili voľnou zábavou na tanečnom parkete. Tento deň nás podľa pána Plačka pripravil do spoločenského života, tak teda verím, že všetci naň budeme ešte dlho s radosťou spomínať.

Klaudia Bajusová, 2.D

Čerpali sme sily medzi zasvätenými

Dunajská Lužná – Počas druhého februárového víkendú sme sa vybrali na miesto, kde sme mohli spoločne čerpať, spoznávať, hľadať, no taktiež i dávať sa.

Pri príležitosti roku zasväteného života nás sestry dominikánky pozvali do ich komunity v Dunajskej Lužnej, aby sme mohli stráviť čas s nimi, no hlavne s Kristom. Aspoň na chvíľku sa naše životy stretli – tie ich boli pre nás povzbudením a naše vniesli medzi nich trošku mládežníckeho ducha.

V sobotu sme po ceste a potulkách Bratislavou dorazili konečne na miesto, ktoré bolo pre väčšinu z nás niečím novým a neznámym. Mali sme rôzne očakávania a predstavy, ako to v takomto väčšom kláštore môže byť. Boli sme zvedaví, či čas plynie v kláštore ináč ako vonku. Postupne, či už pri modlitbe, sv. omši alebo v jedálni pri spoloč-

ných rozhovoroch, boli mnohé naše otázky zodpovedané. Stačil iba milý úsmev i jednoduché slovo a my sme

pochopili, že srdce sestier je otvorené naozaj pre každého. Vďaka ich jednoduchosti a otvorenosti sme

vedeli lepšie pochopiť hĺbku zasvätenia sa, no i toho, ako darovaním sa Bohu môžeme získať oveľa viac. Hlavným cieľom našej návštevy však bola adorácia, ktorú sme si spoločne pripravili pre sestry a taktiež aj ľudí z farnosti. Jej hlavnou myšlienkou bol citát zo Sv. Písma:

„Čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných.“ Spoločne sme v nej

V prvom ročníku na strednej škole každý krvopotne čaká na lyžiarsky zájazd! Presne tohto momentu sme sa presne pred 2 týždňami všetci prváci dočkali! Pomaly sme, určite nielen my, ale najmä naši páni profesori a profesorky, vzrušene odratúvali dni do vytúženého pondelka 9.2.!

Prípravy boli v plnom prúde. Dôkladne sme vyberali filmy na stiahnutie, pripravovali sme si témy na rozoberanie po večierke, dohadovali sme sa, kto bude s kým na izbe... Všetci sme sa nemohli dočkať, až kým nás z našich predstáv nevytiahla spolužiačka, keď povedala: „Do ryže! Šak my sa tam normálne budeme musieť lyžovať!“ Áno, vtedy mi to došlo, že na lyžiarskom sa asi naozaj lyžuje. Deň nato sa strhla tretia svetová vojna

ďakovali nášmu Pánovi za všetkých zasvätených, odprosovali ho za tých, ktorí sa povyšujú nad inými a prosili za ľudí, ktorí chcú svoj život zasväcovať práve svojou každodennosťou.

Tieto dni, ktoré sme strávili spolu mimo školského prostredia, boli pre každého z nás akýmsi objavovaním. Spoznali sme nové miesta, ktoré sme ešte nevideli, spoznali ľudí, ktorých sme nikdy nestretli a pomedzi

všetky skúsenosti sme mohli znova spoznávať a objavovať seba samých. Uvedomili sme si, že bez priateľov, s ktorými sa navzájom dopĺňame by naše životy išli úplne iným smerom a nemohli by sme iným zo seba dať to, čo v sebe nosíme. Stopa, ktorú v nás zanechali všetky zážitky, nám určite aj o pár rokov pripomenie, aké podstatné je byť bláznami práve pre Božie kráľovstvo.

Veronika Kaduková, 2.A

Lyžiarsky zájazd (Očami prváka)

pred nástenkou vedľa kabinetu telesnej pri vyberaní izieb. Ale keďže žena stále dosiahne to, čo chce, dosiahli sme s kamarátkami najlepšiu a najväčšiu izbu!

Keď všetko bolo prichystané a všetci sme boli pobalení (skoro som si zabudla lyže a lyžiarky), zaľahli sme do postelí a s napätím čakali na ráno. Nočné mory o pádoch na lyžiach boli viac ako realistické, no napriek tomu, sme to ako-tak prežili, veď nás to všetkých ešte len čakalo. Ráno o 6:20 som sa zobudila do krutej reality lyžiarskeho. Všetci sme sa zhromaždili pred školou a obzerali sme sa, aký autobus nám príde. Autobusy došli, alebo lepšie povedané, skôr sa dovalili a my sme do nich stále s entuziazmom nasadli. Pohodlne (nakolko sa v tom autobuse dalo) sme sa všetci

usadili a hneď sme sa začali baviť, svet bol gombička, až kým autobus nezastal a nejako sa nehýbal. Nám to bolo stále jedno, žili sme si naďalej v našich snoch a predstavách, ale po hodine státia sme boli z nej vytrhnutí a bolo nám oznámené, že sa autobus pokazil a nedokáže ísť ďalej. Bolo nám to na smiech, ale smiech nás rýchlo prešiel, keď autobus pohltil podľa istých „odborníkov“ rádioaktívny plyn. Nič vážne to nebolo, ale také 2 hodinky sme si postáli. Konečne sme sa o 12:00 pohli (asi som zabudla spomenúť, že skibus do strediska bol objednaný na 11:30...).

Do cieľa sme došli s minimálnym meškaním, rýchlo sme sa zložili do nášho prezidentského apartmánu, ktorí nám všetci zo srdiečka závideli a o 10 minút sme sa už „trepa-

li“ s lyžiarkami, lyžami, palicami, prilbami a termoskami ku skibusu, ktorý každý deň stál 10 minút pešo od penziónu. Asi vás predstava, ako sa terigáme s toľkým nákladom straší, ale verte, že mňa teraz straší ešte viac. A boli sme tu, krutá realita lyžiarskeho: Odnies si sám! Po prvej výzve odnies si sám, ktorú som vám už spomínala, čakala niektorých z nás ďalšia výzva: Obuj si sám, alebo obúvanie lyžiarok, ktoré predstavovali pre začiatočníkov hotový horor! Naši

vtipnú), ale poviem vám niečo aj o úžasnej realite, ktorá nastávala každý deň. Tvorili sme naozaj super kolektív, ktorý sa bavil aj (a najmä) na vlastných pádoch. Každý deň nám začínal jedlom, veď jedlo je stále správny začiatok, potom sme sa doterigali k autobusu a vyrazili na svah. Lyžovali sme 8 hodín s minimálnym prestávkami (ja nikdy nepreháňam) a potom sme sa konečne dostali späť do penziónu! Dali sme si obedík a nasledovala najlepšia časť kaž-

tomu, aký bohatý bol program, stále sme si našli čas na guľovačku! A tie boli brutálnejšie ako samotné lyžovanie, ale opisovať ich nebudem, detaily by boli totiž príliš silné pre maloletých čitateľov. Sami sme neverili, ako rýchlo čas letí a zrazu bol štvrtok večer a ukončenie lyžiarskeho. Ako inak, neobišlo sa to bez ód na prvákov, áno, vraj sme naozaj úžasní, tak čo už, no. Mimochodom, musíte uznať aj vy, starší študenti, že sme úžasní, veď vďaka nám ste mali

profesori sa však zľutovali a pomohli im, tak sme boli všetci šťastne obutí. Potom si na každého z nás osobne posvietili a zaradili nás do skupiniek. Všetkých schopných lyžovania hneď vytiahli na asi najstrmší svah v Slovenskej republike, hovorím to vážne, Gerlachovský štít má silnú konkurenciu v Závažnej Porube, a poslali nás dole. A boli sme úplne v realite lyžiarskeho.

Ale aby som nerozprávala len o krutej (teraz ju už považujem za

dého dňa, zhromaždili sme sa v našom prezidentskom apartmáne a pozerali sme Nákupné maniačky. Potom mal každý na výber: bazén, turistika, alebo telocvičňa. Ja som si stále vybrala turistiku s pani profesorkou Krišťanovou a poviem vám, stálo to za to! Všetko bolo v poriadku, kým nás pani profesorka neposlala cez les strmým svahom dole cez trojmetrovy sneh (nie, nepreháňam!). A aby nám to nešlo pomaly, tak nás ešte aj TROŠINKU postrčila. Napriek

týždeň bez telesnej. A ak máte radi telesnú, tak nám to odpustíte, aspoň ste si od nej dali na týždeň pauzu a teraz ste opäť objavili jej krásu.

V každom prípade lyžiarsky bol pre každého z nás neuveriteľný zážitok, na ktorý tak ľahko nezapudneme. Ďakujeme všetkým profesorom, ktorí s nami boli! Naozaj sme si užili každú minútku krutej aj úžasnej reality lyžiarskeho!

Lucia Ropeková, 1.C

Svätý Otec pozdravil Slovákov

V Ríme som už takmer štvrtý mesiac. Študujem filmovú dokumentárnu tvorbu a tu som na výmennom programe Erasmus. Keďže to nie je môj prvý dlhodobjší pobyt v Ríme, vedela som, do čoho idem. A vedela som, že teraz by som sa rada zúčastňovala aj na živote nejakej kresťanskej komunity. Čuduj sa svete, Slováci sú asi všade. A teda aj v Ríme.

Slovenská katolícka misia nie je iba o nedeľných slovenských omšiach a následných agapé. Stretávame sa na výletoch, chodievame do kina a občas do mesta na... (kofolu tu nemajú, takže skôr na kávu). Správca misie, kaplán Lubomír Majtán, sa vždy snaží niečo extra zariadiť, niekam nás zobrať a niečo nám ukázať. Jedného dňa teda napísal oficiálnu žiadosť do Vatikánu, že by Svätému Otcovi rád predstavil slovenskú komunitu žijúcu v Ríme. Prekvapenie - prišla odpoveď, že pápež František pozýva 25-tich z nás na rannú svätú omšu v Dóme sv. Marty 22. januára 2015. Nevieť ani, ako je to možné, že som sa medzi tých 25 šťastlivcov dostala ja. Proste sme si tak sedeli počas jedného agapé, keď nám kaplán oznámil, že sa mu to podarilo. A že kto chce ísť, nech mu to večer potvrdí mailom. Človek by čakal, že pri počte slovenských kňazov, rehoľníkov, seminaristov a rehoľných sestier bude číslo 25 plné ešte pred tým, než sa oznámi oficiálne pozvanie. Nebolo to ale celkom tak - kňazov bolo 10, rehoľné sestry 2 a zvyšok my - laici. Pracujúci, študujúci, dvaja seminaristi, snúbenci a erasmáci.

Samozrejme, ženskú časť našej skupiny (okrem sestry Cyrili a Školasa-

tiky) trápil fakt, čo si máme obliecť. Povedali nám, že to nemusí byť formálne, ale napriek tomu niektoré dievčatá vstávali už o tretej ráno, aby si stihli spraviť účes. Priznávam, ja som si v pokoji vstala o piatej a o pol šiestej som už bola na ceste do Vatikánu.

Pri vstupnej bráne sme sa stretli všetci, nechýbal ani nemeškal nik. Kontrola, švajčiarska garda, znova kontrola, menný zoznam a ďalšia kontrola. Bezpečnosť na prvom mieste. Odložili sme si kabáty, kabelky, ruksaky a presunuli sa do kaplnky. Nie je veľká a ani my sme ju nezaplnili - vraj je to tak stále.

Svätý Otec už na začiatku svätej omše pozdravil Slovákov a zároveň im zaprial odvalu v boji za ochranu rodiny, čím vyjadril aj svoj záujem o aktuálne dianie v ich rodnej krajine. Počas kázne upriamil pozornosť na Ježiša ako záchrancu a veľkého orodovníka, ktorý je stále prítomný medzi nami. Poznamenal, že mnohí si myslia, že Ježiš za nás zomrel, potom vstal zmŕtvych, vystúpil do neba, zoslal nám svojho Svätého Ducha a tým to končí. Dodal, že nemáme zabúdať na Jeho neustále modlitby za nás u svojho Otca. Bolo to trochu zvláštne, vidieť Kristovho následníka prežívať

sväté tajomstvá. V určitom momente stlmil hlas a spomalil - trochu sme sa zľakli, či je v poriadku - ale tým len ukázal, že to, čo prežíva, nie je hra, ale realita - že by tú svätú omšu prežil rovnako, aj keby bol v kaplnke sám. Na záver sme dostali požehnanie a ceremoniár nás poprosil, aby sme ostali ešte na svojich miestach. Pred omšou som si všimla jednu stoličku na boku, na ktorej nikto nesedel a bola kúsok od ostatných. Keď sa do kaplnky vrátil pápež a zamieril k nej, už mi bolo jasné, prečo ostala prázdna. Proste si sadol medzi nás a sedel tam, modlil sa, rozprával sa so „šéfom“ a čerpal sily do ďalšieho dňa. V tej chvíli som si uvedomila - on sa pozerá na kríž a modlí sa a ja sa pozerám na neho? Vrátila som sa teda k myšlienkam z omše a ešte som sa chvíľu rozprávala s Najvyšším aj ja. Po pár minútach sa Svätý Otec prežehnal, zdvihol a odišiel. My sme sa zoradili a s búsiacim srdcom si vraveli, že vôbec nie sme v strese a trénovali talianske vety, čo sme chceli pápežovi povedať. Už len dvaja ľudia predom mnou, už len jeden - už je to tu. Tri kroky, počula som cvakanie fotografa a mojich pár viet. Odovzdala som mu jeden list a prosby od priateľov, náš kaplán ma trochu predstavil, Svätý Otec mi podal ruku druhýkrát, usmial sa a už bol rad na niekom inom. Nepamätám si, či mi niečo odpovedal, viem len, že som ho uistila, že slovenskí mladí sa za neho modlia.

Zbehlo sa to tak rýchlo. A predsa - stačil ten moment. Láskové, no trochu unavené oči a jednoduchý úsmev. Vonku ešte spoločná foto celej skupiny a rozhovory pre Radio Vaticana. A potom sa každý z nás vydal svojím smerom - niektorí do školy, do práce, na letisko, na raňajky.

Alžbeta Hrušovská, absolventka

Karneval na ľade

V čase fašiangov sú dávno zaužívané tradície karnevalov. Tento rok sa rozhodla trieda 1.C s pani učiteľkou Hrabovskou zorganizovať pre všetkých študentov gymnázia karneval na ľade. Ten sa konal 17.2.2015 na zimnom štadióne v Crow Aréne. V škole sme si mohli zakúpiť lístky počas prestávok a ako bonus sme v daný deň mohli opustiť vyučovanie skôr. Po 5. vyučovacej hodine sme sa vybrali autobusom ku zimnému štadiónu. Vnútri nás vítala študentka, ktorá nás vyškrtla zo zoznamu. Keďže sme prišli trošku skôr, mohli sme pozorovať aj tréning mladých krasokorčuliarov. Celú halu sme mali rezervovanú na 2 hodiny. Postupne sme sa presunu-

li na ľad. Niektorí prvýkrát okúsili pocit stáť na ľade, iní sa tam cítili ako doma. Čas strávený korčuľovaním nám spríjemňovala hudba, a

teda prvá hodinka nám ubehla ani sme nevedeli ako. Po celý čas žiaci 1.C vyberali najlepšie masky. Druhá polovica programu začala súťažou, a to strelbou na bránu. Z jedného ročníka sa vybrala zastupujúca

dvojica. V tejto súťaži vyhrala dvojica štvrtákov, ktorí premenili štyri zo šiestich striel. Po nej nasledovalo vyhodnotenie masiek. Ceny boli veľmi lákavé. Hlavná cena boli lístky do kina na ľubovoľný film. Vyhrali masky doktorov, pod ktorými sa skrývali Patrícia Mígová (2.B) a Bruno Pella (3.C). Tento karneval bol krásnym spštením študentského života. Ďakujeme pani učiteľke Hrabovskej a 1.C za krásnu akciu a veríme, že podobnú akciu zopakujú aj budúci rok.

Katarína Verebová, 3.C

Aktivity akademickej debaty

Študenti anglického jazyka predmetu akademická debata sú aktívni aj vo voľnom čase. V decembri sa zúčastnili regionálneho podujatia Európsky modelový parlament na Gymnáziu gen. Ludvíka Svobodu v Humennom. Študenti Patrícia Lakatošová (4.B) a Karol Samek (3.B) získali ocenenie – Najlepšia delegácia za najucelenejšiu koncepciu riešenia zadaného problému - EÚ a jej prístup ku geneticky upravovaným potravinám.

Dňa 5.2.2015 sa skupina bývalých a súčasných študentov predmetu akademická debata už tradične zú-

častnila rétorickej súťaže v anglickom jazyku Speaker's Corner. Celostátne podujatie, určené najmä bilingválnym gymnáziám, organizuje Súkromné bilingválne gymnázium v Žiline. Súťažilo sa v štyroch rozličných kategóriách podľa veku. Našu školu zastupovali študenti vo veku od 16 do 18 rokov v kategóriách Intermediate - stredne pokročilí a Seniors - pokročilí. Do semifinále si súťažiaci vybrali jednu z piatich ponúkaných tém v danej vekovej kategórii. Poroty vybrali z každej skupiny troch finalistov. Každý finalista si vylosoval novú

tému a po príprave každý z nich predniesol prejav s cieľom zaujať publikum a porotu. Samozrejmosťou súčasťou finále je aj „grilovanie“, keď finalistom otázky kladie nielen porota, ale aj poslucháči v aule. Gratulujeme i študentkám štvrtého ročníka Kristíne Makóovej (4.C) a Patrícii Lakatošovej (4.B), ktoré sa umiestnili na prvom a druhom mieste v kategórii Seniors. Ocenené víťazky si aj napriek počiatocnej tréme svoje prejavy užili.

Súťažiacich pripravovala vyučujúca A. Kovalčíková, ktorá bola aj členkou jednej z porôt.

Interview

Všetci určite dôkladne poznáme ten starý známy moment, keď sa po 3 vyučovacích hodinách sústredenia a namáhania si našich mozgových buniek rozozvučí zvučka školského rádia. Jeho hity a živé vstupy moderátorov nám už tradične spríjemňujú chvíle prežívania desiaty. Kto ale za týmto všetkým stojí, kto zaručuje, že všetko bude bežať ako hodinky?

Miro Kažimír je jeden z ambiciózných štvrtákov, veľmi často s nosom strčeným za technikou, už tradične jeden zo zvukárov pre všetky školské akcie dokonca i niektoré mimo nej. Okrem toho sa však, a nie náhodou, stal hlavnou osobou na čele personálu Rádia GTA.

▲ Ako si sa dostal k rádiu a zvukárskej profesii?

Určite to nebolo náhodou. :D Už ako malý som sa vždy obzeral za pódiami, rebrákmi, mixážnymi pultmi... Ku zvukárskemu remeslu som sa dostal na základnej škole, kde som ako predseda žiackeho parlamentu navrhol vytvorenie školského rádia. Po nejakom čase sa sen stal skutočnosťou a na svet prišlo Rádio SunRay, kde som začal svoju „kariéru“ zvukára.

▲ Príchodom na GTA-čko si teda iba prestúpil do iného rádia?

V podstate áno, ale nebol som tu hneď privítaný ako ten, čo sa vyzná. Musel som si prejsť konkurzom ako všetci ostatní. ☺

▲ Bol to pre teba veľký rozdiel?

Rozdiel bol hlavne v podmienkach vysielania. Tu som prišiel do rozbehnutého rádia, kde som videl kopec nových vecí. Na ZŠ sme bojovali o vysielací čas, priestory, rozhlasový rozvod v škole. To všetko na GTA už dávno vďaka mojim predchodcom bolo.

▲ Už od prvého ročníka si vedúcim GTA Rádia. Ako si sa dostal do tejto funkcie a čo ti to prinieslo?

Do funkcie som sa dostal na základe volieb spomedzi členov rádia. Predchádzajúci vedúci, Peťo Fabian, bol štvrták, čiže potreboval odovzdať žezlo niekomu mladšiemu. A keďže som mal asi najväčší prehľad v technike spomedzi všetkých členov, vybrali si práve mňa. Prinieslo mi to obrovskú zodpovednosť, ale zároveň množstvo kontaktov a príležitostí.

▲ So svojimi kolegami si výrazne zvýšil úroveň školských akcií. Ako sa vám to podarilo?

Myslím, že to bolo hlavne tým, že nás ozvučovanie veľmi baví. Podarilo sa nám vyhrať projekt na obno-

vu techniky, vďaka ktorému si môžeme dovoliť robiť aj väčšie akcie po zvukovej stránke sami. Pomohli nám aj výborné kontakty na ľudí, ktorí nám zapožičali techniku za výrazne nižšie sumy, ako je bežná taxa.

▲ Aké akcie teda dokážete zabezpečiť?

Napríklad Juniáles, koncerty zboru Aquinas, imatrikuláciu, ples, ozvučenie divadelných predstavení, svätých omší, rôzne diskotéky... Stále nás však brzdí, napríklad malé množstvo mikrofónov a iné drobnosti. Ale to už nie sú tak finančne náročné veci oproti tým, ktoré sme

mali v spomínanom projekte.

▲ *Zúčastňujete sa aj nejakých súťaží?*

V roku 2013 sme boli na RádioRallye, súťaži IRŠiek (vysokoškolských internátnych rádií), kde sme ako jedno z dvoch stredoškolských rádií dostali diplom za účasť. Ale musím povedať, že na Slovensku pre stredoškolské rádiá žiadna takáto súťaž neexistuje. Aktuálne začíname spoluprácu s AČAS IRŠ (viac na Facebooku), čo je asociácia, ktorá má spájať všetky druhy študentských rádií na Slovensku.

▲ *Ako vyzerá vaše vysielanie?*

Vysielame každý deň okrem štvrtka ráno od 7:15 do 7:50 a cez veľké prestávky. Vysielania sú rozdelené medzi technikov a moderátorov, preto sa občas stáva, že sa v niektoré dni vôbec nevysiela. A ako vysielanie vyzerá? Všade po škole počujete hudbu, no v štúdiu je v skutočnosti ticho, pretože technik má slúchadlá. Výstupnú hlasitosť v triedach kontroluje na mixážnom pulte.

▲ *A aký je tím vášho rádia?*

Sme super partia. Spolu je nás 16 – z toho 9 technikov, 5 moderátorov a 2 hlásateľky. Heh... chvíľu mi trvalo, kým zo mňa vyšlo číslo 16, pretože skutočný stav sa veľmi často mení. Ľudia prichádzajú a odchádzajú, ale základ tímu je ten istý. Dá sa povedať, že sme taká malá rodina. Stretávame sa v rádiu, aj keď nevysiela.

▲ *Čo očakávaš od ľudí, ktorí by sa chceli stať členmi GTA rádia?*

Hlavne veľkú chuť pracovať a brať rádio ako zábavu. Veľa ľudí to berie od začiatku ako povinnosť, a preto ich to nebaví a odídu. No v skutočnosti, ak si človek zvykne na prácu v rádiu a istú samostatnosť, dá mu to do života jednu obrovskú skúsenosť, z ktorej môže čerpať aj v budúcom zamestnaní.

▲ *Keď už si pri zamestnaní, počula som aj o tvojich mimoškolských aktivitách v kultúrnej sfére.*

:) No ja a Mišo Paulovič sme trochu výnimočné prípady, pretože naša záľuba prešla až do zamestnania. Práve vďaka kontaktom získaným v rádiu a našim zručnostiam nám bola ponúknutá brigáda v jednom z najväčších kultúrnych centier na východnom Slovensku, v Kasárňach/Kulturparku. Sme tam už necelé 2 roky a je to pre nás obrovská skúsenosť. Mimo školy sme ale robili omnoho viac – svadby, plesy, koncerty... No človek si potom občas musí pripomenúť, že je ešte stále študentom. ☺

▲ *Ktorú akciu považuješ za svoju najlepšiu?*

Robil som na festivale Leto v parku, Use the city, Verím Pane... ale zo všetkých akcií bola asi najlepšia Fashion Show Jitky Klett, kde som sedel priamo za pultom. Mali sme tam hostí ako prezidenta SR, primátora, námestníkov, módnych návrhárov... Postavili sme perfektnú scénu, na ktorej sme „na kolene“ vymýšľali fakt zaujímavé technické riešenia.

▲ *Ako vidíš svoju budúcnosť? Budeš sa venovať ďalej ozvučovaniu?*

Určite áno, no ako to už chodí, len málo ľudí sa dokáže uživiť tým,

čo ich naozaj baví. Momentálne je mojim cieľom zmaturovať a ísť študovať informatiku. No ozvučovanie a osvetľovanie je to, v čom som doma, takže sa sám nechám prekvapiť, kam ma život zaveje. ☺ Samozrejme isté plány mám, ale všetko sa ešte môže zmeniť.

▲ *Čo by si odkázal študentom GTA?*

Odkázal by som 2 veci: Budte na GTA jednou veľkou rodinou a robte to, čo vás baví!

Práve rodinná atmosféra je to, čím sa GTA líši od všetkých ostatných škôl. A to si musíte zachovať! Minule som v Bratislave stretol bývalého GTA-čkara, ktorý bol štvrták, keď som prišiel na GTA. Neboli sme až tak blízki kamaráti, ale pokecali sme si, ako dobrí starí známi. Preto si vážim tú rodinu GTA, do ktorej som ako prvák prišiel. Preto aj vy prekonávajte svoje predsudky, spoznávajte sa navzájom, zaujímajte sa o seba a budte rodina. ☺

Robiť to, čo vás baví... Sme gymnázium a veci, ktoré vás nebavia, by ste určite chceli hodiť za hlavu. To samozrejme nie je riešenie, ale ak vás niečo skutočne baví, nevzdávajte sa toho kvôli škole. Aj keď možno nebudete študenti s najlepšimi výsledkami, budete si môcť povedať, že ste niečo dokázali. A myslím, že to vám dá oveľa viac.

Kristína Makóová, 4.C

BEZ FACEBOOKU NIET KOMUNIKÁCIE

Aj vás už kamoši ignorovali a ani sa vám nepozdravili? Nebojte sa, nie ste jediní. V dnešnom svete je trendy mať frajera a vôbec ho nepoznať, alebo kamku, ktorá vie o vás všetko, no nikdy ste ju nevideli. Veď už aj tak nezáleží na tom, kto vás má rád, na to už poukazujú lajky na profilovke. Ak ich nemáš aspoň liter, neviem, prečo vôbec ešte žiješ.

Je zaujímavé, že vonku vám nikto nič nepovie, ale cez čítanie to je šrác, čo by mohol skladať zaľúbené básne. Myslím, že čitateľiek by bolo mnoho. Na tomto bestselleri by aj „fajne“ zarobil.

Ak nie ste deň prihlásení, každému chýbate. No keď ste v nemocnici, stoličku pri posteli nemá kto ohriať.

Komentáre pri fotkách sú plné úprimnosti, že už ani neviem, čo pojem klamstvo znamená. A ak každú vetu ukončíš s vyrehotaným smajlíkom, nikto ani nespozná skrytý zmysel. Vlastne, ak si myslíš, že si lúzer, stačí jedno prihlásenie a očitneš sa v rozprávke, kde si princezná. Ani nemusíš mať strach, že nenájdeš „sexi princa“. Tých tu je habadej.

Ešte nevieš poriadne jej meno, no už si pozeráš jej osobné fotky v podprsienke? Škoda, že sa tu neukazuje aj počet vzhliadnutí, myslím, že aj táto slečna by bola prekvapená.

V tomto imaginárnom svete už nie sú potrebné otázky, lebo odpovede nájdete v statusoch. Dokonca všetko funguje bez akejkoľvek námahy.

Kedysi klebetnice mali zdravý životný štýl, keď chodili od domu k domu. Teraz sedíš v teplúčku svojho domova a ohováranie sú vlastne len nulky a jednotky. Jediné negatívum je, že to ostáva v pamäti, no ale kto by to hľadal v tej smradľavej kope príspevkov?

Ak sa predsa nechceš cítiť opustený, budeš sa musieť prispôbiť tejto skvelej spoločnosti.

Prajem ti veľa šťastia, lebo o chvíľku medzi toľkými skutočnými priateľmi ani nebudeš vedieť, čo skutočné priateľstvo znamená.

Monika Tresová, 2.C

Budeme v maturitnom ročníku kradnúť triednu knihu alebo rozbíjať tablet?

Za čias našich rodičov v škole existovali vždy len triedne knihy, učiteľ si klasicky prišiel na hodinu, sadol si (predtým ešte pozdravil študentov svojím milým tónom – „a sadnúť!“), otvoril ju, spýtal sa, kto chýba, kto radšej ani neprišiel alebo si tam jednoducho veselo zapisoval poznámky... Ale je tu 21. storočie, kedy väčšina škôl síce triedne knihy pozná, ale prechádza do „modernejšieho šatu“, kde si učiteľ, ako napr. na našej škole, nosí so sebou do triedy miesto klasickej triednej knihy tablet, alebo ako vraví jedna z našich profesoriek „ten pekelný stroj“.

Za čias našich rodičov vrátničky na vrátnici otvárali a zatvárali dvere, na našej škole, napríklad kontrolovali študentské preukazy, kam ideme... Dnes sú tam len na to, aby

opravovali kopírku alebo nám dali kriedy (ktoré si aj tak musíme zobrať sami), no a otváranie dverí a kontrolovanie dochádzky za nich vykonáva stroj alebo naše „krásne pipátko“.

Keď nám na začiatku školského roka povedali, že budeme modernejšia škola a budeme mať karty (akoby nám nestačil ISIC) na to, aby sme sa, podľa našej triednej, „štikli - odštikli“, najskôr som si myslela, že ide len o nejakú klebetu.

Ale prešiel mesiac a keď sa karty začali skúšať, všetko fungovalo. Problém nastal, keď sa karty rozdali všetkým v škole. Mój otec bol z toho napríklad nadšený, že sa takýto systém na škole zaviedol... a ja som mu na to odvetila, že s tým budú len samé problémy, a že keď

ten systém spadne... A čo sa nestalo na druhý deň? Prídem do školy, v ruke držím kartu, pripravená, že sa pípnem a pani riaditeľka na mňa od schodov len kričí: „Zuzka, poď ďalej, nefunguje to! Choď od toho preč!“ Vtedy som si pomyslela, naozaj "úžasný" systém. Ale aj tak to asi nebude nikdy dokonalé... Mój spolužiak sa napríklad nepípa už 3 dni, ďalší na to zase každé ráno zabudne a ja som minule zistila, že nie som systémovo prítomná na hodine...

Budeme v maturitnom ročníku kradnúť triednu knihu alebo rozbíjať tablet?

Zuzana Adamjaková, 2.B

Zapozerajte sa...

Darca Sci-Fi/Dráma, USA, 2014, 97 min ■ **Réžia:** Phillip Noyce ■ **Predloha:** Lois Lowry (kniha) ■ **Scenár:** Robert B. Weide, Michael Mitnick ■ **Kamera:** Ross Emery ■ **Hudba:** Marco Beltrami ■ **Hrajú:** Jeff Bridges, Brenton Thwaites, Alexander Skarsgård, Taylor Swift, Meryl Streep, Odeya Rush, Cameron Monaghan, Katie Holmes, Emma Tremblay

Človek si nevie predstaviť život bez lásky, hnevu, umenia, dobrého jedla a farieb. A preto zostane film Phillipa Noyceho pochopený len čiastočne. Jonas je obyčajný chlapec, ktorý má svoj čierno-biely život naprogramovaný niekým, koho nepozná. V našom živote by sa mladí proti tomuto nezmyslu búrili. No tam, kde nemá cenu krása a priateľstvo, tam už nemá cenu nič. Žena je zmierená s tým, že nevnosí a neporodí dieťa, ak jej povolaním nebude rodiť deti pre ostatné páry, ktoré si ich osvoja. Chorí a nevládni budú poslaní na „onen svet“, nie je za tým nič iné ako len usmrcujúca injekcia. Z dvojčiat prežije stále len to silnejšie, slabšie zabijú bez nádeje na život. Každý rok sa narodí určitý počet detí a ten istý počet starších ľudí bude ticho zabitý. A v tomto svete musí Jonas vidieť všetky nedostatky a zabíjanie, pretože bol vybraný, aby spoznal históriu ľudstva. Zistí, aké krásne to bolo, keď sa ľudia mali radi, keď kreslili a maľovali, tvorili hudbu, keď starí rodičia s nekonečnou láskou a trpezlivosťou rozprávali svojim vnúčatám príbehy z ich detstva. A zrazu majú obyčajný chlapec a jeho starý učiteľ jedinečný cieľ. Jonas prestane brať injekcie, ktoré

mali za následok to, že nevidí farby a jeho mozog potlačuje city. Vydá sa za hranice krajiny, aby prekročil bránu. Ňou by bol zrušený svet bez citenia a všetkým by sa vrátili spomienky. S útekom mu pomôže jeho priateľka, s ktorou pochopil, čo je to láska. A tu prichádza už ten starý dobrý kliše koniec - po nekonečných útrapách a v poslednej sekunde zachráni svet.

Tento príbeh neotrasie vaším svetom. Mohol ísť totiž oveľa viac do hĺbky. Ako náhle Jonas spoznal, aké krásne bolo všetko predtým, rozhodol sa to vrátiť, nehľadiac na to, že budú aj vojny a bieda. Ale ako slobodne sa môže človek rozhodnúť konať dobro, tak isto si môže vybrať aj zlo. Veď kvôli láske vzniká žiarlivosť a ruka v ruke s krásou ide aj záviť. To, že na svet so slobodou príde aj vojna, bolo už pre Jonasa druhoradé. A tak, možno nevedomky, má tento film len krátky odkaz: Za lásku, krásu a slobodu treba neustále bojovať. Pred 13 rokmi šiel v kinách podobný film. Equilibrium od režiséra Kurta Wimmera, film pre starších a náročnejších divákov, ktorí nečakali pekné romantické scény. Christopher Bale v hlavnej úlohe hovoril za všetko. Vo filme

prevládali bojové scény a zabíjanie ľudí, ktorí skrývali obrazy, platne a knihy a nechceli ich dať spáliť. Jeho manželku popravili pre citový zločin (milovala svojho manžela), ktorého sa dopustila. Svojho kolegu a kamaráta chladnokrvne zabil, pretože nevrátil knihu do spaľovne a čítal ju osamote. V tomto filme boli ľudia zbavení citenia, boli to chodiace stroje. John bol vycvičený, aby vyhľadával a zabíjal ľudí, ktorí odporovali režimu, v ktorého čele stál jeden človek. John postupne prestal brať dávky Prozia, ktoré umŕtvovalo city ľudí. Spojil sa s ľuďmi, ktorých predtým lovil a za úlohu dostal zabiť diktátora. Klin sa klinom vybíja, a tak, na samovražednej misii musel zlikvidovať mnoho ľudí. Všetko sa skončilo dobre, no za príliš veľkú cenu. Hlboký zmysel tohto filmu nemožno prehliadnuť. Človek bez citov nie je človekom, koná totiž neospravedliteľné skutky. Svedomie a city sú jediné veci, ktoré nás robia ľuďmi, bez nich sa podobáme skôr na zvieratá a strácame svoju ľudskú podstatu.

Martina Čamajová, 2.C

Životný štýl

Moderné manželstvo verzus tradičné manželstvo

Pomalé vstávanie, raňajky do postele, bozk na líce, kvety, darčeky, Valentínky či neočakávané prekvapenia. To všetko si vieme predstaviť pod pojmom romantický vzťah. Aká je však realita? Iste si mnohí z nás pamätajú mo-

menty, keď sme už prezlečení v pyžame a zalezení kdesi v hĺbinách našich teplých perín radostne, s rozsvietenými očami očakávali od našich rodičov, aby nám vyrozprávali tú najpopulárnejšiu rozprávku, ktorá predišla i všetky Dicken-

sove príbehy - „Ako ocko stretol mamu.“ Táto rozprávka nikdy nie je rovnaká a jediný jej predpísaný znak je, že musí byť náramne romantická. Pre nás, ako pre všetky ešte nevinné duše sa vtedy pojem láska spája s hlbokým citom, ne-

ustálym šťastím a bezstarostnosťou, no teraz už vidíme, že aj život je v nej tiež podpísaný ako hlavný svedok.

Moderné manželstvá súčasnosti sa výrazne odkláňajú od vysnívaného ideálu ešte viac i tým, že ľudia žijú v hektickom kolobehu, ktorý nemožno nijako zastaviť. My ideme do školy, rodičia do práce, každý inokedy a každý podľa možnosti svojím vlastným spôsobom. I preto sa z raňajok do postele stane káva po stojačky, z neočakávaných prekvapení iba neočakávané telefonáty manželky manželovi, aby nezabudol kúpiť zeleninu a jeho zlostné hundranie, že vôbec nevie, v ktorom regáli nájde špargľu. Obrúčky, ktoré sa kedysi s hrdosťou nosievali, sa dnes radšej pre nepohodlnosť zabúdajú. Odložené ešte v ich pôvodnom obale a namiesto toho, koľko mať detí sa manželia dohadujú, kedy je najvhodnejší čas kúpiť si nové auto. Tradície a zvyky boli a na mnohých dedinách i stále sú jedným z najdôležitejších aspektov každej svadby. Tanec nevesty v

kroji so všetkými svadobčanmi, zvaný Redovi, odpytávanie od rodičov či prehovor starejšieho však v 21. storočí predčila predmanželská zmluva. Páry sa v nej zavazujú k rešpektovaniu prerozdelenia súkromného majetku podľa dohody, pretože jednoduché „čo je moje, je aj tvoje“ sa v dnešnom svete už nie veľmi vyplatí. Zväzok dvoch ľudí sa stáva čoraz väčším strašiakom i jeho trvácnosť a nenarušiteľnosť sa stáva čoraz väčšmi diskutabilnou. Láska za podmienok je jeden z najvychytenejších trendov súčasnosti, no pritom i ona si pýta slobodu a nezávislosť. Keby sa nás, moderných tínedžerov, ktokoľvek opýtal, či by sme súhlasili s tým, aby nám životného partnera vybrali rodičia, zrejme by sme ho vysmiali a povedali, že nežijeme predsa v stredoveku. Niektoré východné kultúry, ako je napríklad indická, si tento zvyk cenia nadovšetko. Mnohí z nás budú tvrdiť, že niečo také zasahuje do osobnej slobody jedinca, vymedzenej v zákonoch, avšak časopis New Woman prináša celkom iný

pohľad. Vo svojom interview predstavuje redaktor Saritu a Ranjita Sharmanovcov, moderných Indov, žijúcich vo Veľkej Británii, ktorí si cestu dohodnutého manželstva prekvapivo vybrali sami. Na otázku, či sa ľúbia, obaja odpovedajú kladne a Ranjit hovorí: „Nebolo to tak, že by som sa jedného dňa zrazu prebudil a pomyslel si, že ľúbim túto ženu. Naša láska je skôr hlboká a trvalá a do nášho vzťahu prichádzala postupne.“ Sarita a Ranjit si teda zorganizovali svoj život, no vzniká otázka, o čo menej si ho organizujeme my, ľudia modernej spoločnosti 21. storočia. Možno by sme sa mali niekedy opäť zastaviť v rýchliku a vrátiť sa k Valentímkam, prvým bozkom, kvetom a príbehom, ktoré sme chceli i my ako deti počúvať v posteli. Lásku možno nájsť akýmkoľvek spôsobom, no udržať si ju, chce určite viac, ako žiť ju na polovičný úväzok.

Kristína Makóová, 4.C

Chod' leňoch k mravcovi, pozoruj ruch jeho a skús!

Športové úspechy školy

Úspechom sa môžu pýšiť školské basketbalistky, keďže v dlhodobej súťaži SŠ postúpili do druhého kola. Chlapci taktiež nezaháľali. Naši florbaloví reprezentanti si bez problémov zabezpečili miestenku na semifinále dlhodobej súťaže SŠ.

Športovcom gratulujeme k úspechom a veríme, že vďaka svojim talentom obsadia čo najlepšie priečky.

Vo Švédsku s florbalovými hokejkami a dvojkrížom na hrudi

Od 6. do 12. decembra 2014 sa po dvoch rokoch opäť konala najvyššia florbalová súťaž, ktorú usporadúva IFF (Medzinárodná florbalová federácia) – Majstrovstva sveta vo florbale mužov 2014. Tentokrát sa najlepší florbalisti sveta stretli vo švédskom meste Göteborg, kde reprezentovali 16 rôznych tímov. Svojich reprezentantov tam malo aj Slovensko, ktoré sa tohto šampionátu zúčastnilo druhýkrát. Spočiatku sa im darilo veľmi dobre, keďže vo svojej sku-

pine hladko zdolali Japonsko, Kórejsku republiku a aj súperov spoza veľkej mláky, USA. V play-off si v osemfinále zahrli s Estónskom, na ktoré nestačili a museli sa uspokojiť s prehrou. Nasledoval zápas o 9. až 12. miesto, v ktorom päťkrát rozvlínili sieťku za chrbtom nemeckého brankára. 9. miesto mali na dosah, no Nemci ich poslali domov s uspokojujúcim 10. miestom. Tú česť zahrať si medzi „elitou“ mali aj dvaja GTA-čkari, útočník Jozef Halas (4.D)

a obranca Ľuboš Šefčík (3.B), ktorí nám poskytli rozhovor o svojej florbalovej kariére.

#55 Jozef HALAS

▲ *Spomínaš si, ako vyzeralo tvoje prvé „rande“ s florbalom?*

Mal som asi 10 rokov a hrával som súťažne stolný tenis. Keď som odchádzal z tréningov, videl som, ako v druhej telocvični hrajú florbal. Neuveriteľne sa mi ten šport zapáčil, a tak som ho začal hrať. Jeden

rok som hrával oba športy, no plietli sa mi turnaje, a tak som sa musel rozhodnúť. A rozhodol som sa pre florbal.

▲ Čo ťa najviac ovplyvnilo pri rozhodovaní?

Klub, kde som hrával stolný tenis, sa spojil s iným klubom a už to nebolo také ako predtým. No najviac ma ovplyvnilo to, že som sa do florbalu zamiloval. Stal sa pre mňa športom číslo 1.

▲ Ktorý klub ťa voviedol do sveta florbalu?

Začal som hrať v ATU Košice (Akademik Technická univerzita Košice) a doteraz hrám v tomto klube.

▲ Chceš mu ostať verný aj naďalej?
Chcel by som ísť aspoň na rok niekde do zahraničia. No na Slovensku by som chcel ostať verný ATU, hoci teraz je situácia komplikovanejšia.

▲ Čím ťa láka zahraničie?
Profesionálnejšou úrovňou a spoznávaním inej krajiny popri tom.

Jozef nám odpovedal aj na niekoľko otázok, týkajúcich sa MS vo florbale mužov 2014...

▲ Niektorých hráčov nominácia prekvapila. Ty si vedel o svojej nominácii na MS?

Bol som už pred rokom na kvalifikácii na MS, tak som veril, že by som mohol mať šancu sa dostať aj priamo na MS do Švédska. No finálnu nomináciu sme sa všetci dozvedeli necelý deň pred odchodom do Švédska.

▲ Aká príprava predchádzala MS?
Mali sme asi 4 reprezentačné zrazy, kde sme odohrali nejaké zápasy v Českej republike.

▲ Do Švédska ste, ako väčšina slovenských reprezentantov, neleteli. Aká bola cesta?

Bola veľmi dlhá. Cestovali sme asi 28 hodín. Najzaujímavejšia časť bola asi 8-hodinová plavba na veľkom trajekte z Poľska do švédskeho prístavu.

▲ Ako ste si krátili čas počas cestovania?

Pozerali sme filmy.

▲ Na MS ste mali aj nejaký motivačný pokrik?

Áno, klasický: „SLOVENSKO!“

▲ Čo bolo vašou najväčšou motivačiou?

Prekonať minulé ôsme miesto, čo sa, bohužiaľ, nepodarilo.

▲ Na MS si odohral len tri zápasy. Čo ti nedovoľovalo viac hrať?

Mal som zranenia už na prvých zápasoch. Potom sa to zhoršilo. No nebol to jediný dôvod. Vyskytli sa aj nejaké osobné veci, ktoré mi nedovoľovali hrať.

▲ Na ihrisku ste pôsobili harmónicky. Aké vzťahy prevládali mimo ihriska?

Na začiatku bola atmosféra super. Cestou na zápasy sa spievalo, no neskôr to nebolo až také očarujúce, ale vcelku v pohode.

▲ Spôsobil túto atmosféru vývoj majstrovstiev?

Neviem. Možno áno, možno nie. Nedovolím si to s určitosťou tvrdiť.

▲ MS sú asi na inej úrovni ako slovenská extraliga. Ako by si zhodnotil súperov?

Áno. Je to niečo iné ako v slovenskej extralige. Hra je rýchlejšia. No medzi súpermi sú veľké rozdiely. Po vyhratej skupine sme vôbec nezvládali kľúčový zápas. Čo nás stálo aj našu reputáciu.

▲ Ďalšie MS sa uskutočnia v roku 2016 v hlavnom meste Lotyšska – v Rige. Chcel by si sa ich zúčastniť?

Určite áno.

▲ Zadnú stranu tvojho dresu zdobilo číslo 55. Má to číslo na tvojom drese nejaké opodstatnenie?

Áno. Keď som hrával za mládež, na

drese som mal vždy číslo 5. Bolo to moje obľúbené číslo. Keď som prechádzal k mužom, dostal som nový dres aj s menom. Číslo som si mal vybrať. Rozmýšľal som, či si nechám päťku alebo pridám k nej ešte jednu päťku. Pre dvojitú silu som si zvolil číslo 55. Toto číslo sa pre mňa stalo srdcovou záležitosťou.

▲ Päťka sa stala tvojím obľúbeným číslom aj v škole?

To zas nie. (smiech)

#87 Ľuboš ŠEFČÍK

▲ Ak človek chce niečo robiť, dôležité je začať. Pamätáš si na svoje prvé „rande“ s florbalom?

Áno. Bolo to v prvom ročníku na základnej škole, bol to tzv. krúžok. Mamka ma tam dotlačila a odvtedy to spolu ťaháme.

▲ Čím ťa neskôr zaujal?

Asi tým, že sa tam behá a strieľajú sa tam góly. No hlavne tým, že je kolektívnym športom.

▲ Vďaka ktorému klubu si sa začlenil do sveta profesionálneho florbalu?

Od začiatku hrám v ATU Košice.

▲ Plánuješ v ňom ostať aj naďalej?
Pokiaľ to bude možné, tak áno.

▲ Je známe, že vo svete je lepšia florbalová úroveň. Nechcel by si vyskúšať zahrať si v nejakej kvalitnejšej lige?

Určite áno. Je sen každého slovenského florbalistu hrať vo Fínsku, Švédsku, Švajčiarsku či dokonca v Česku.

Aj Luboša sme sa opýtali na MS...

▲ **Vedel si o tom, že budeš na MS nominovaný?**

Absolútne nie. Bol som zaradený do širšieho kádra, ale že by som sa dostal do toho užšieho, tak to nie. O nominácii som sa dozvedel, keď mi deň pred odchodom zavolał reprezentačný tréner.

▲ **Prekvapilo ťa to? Alebo s akým pocitom si išiel do Švédska?**

Bol som absolútne mimo. Vôbec som to nechápal. Išiel som tam s tým, že chcem nabráť čo najviac skúseností.

▲ **Aká bola cesta?**

Dlhá. Dlhá. Dlhá.

▲ **Keďže cesta bola veľmi dlhá, ako si si krátil čas?**

Väčšinou spánkom alebo som sa bavil s ostatnými juniormi.

▲ **Takže v tíme vládli pomerne dobré vzťahy?**

Áno. Čakal som, že medzi juniormi

a mužmi to bude zvláštne, ale v pohode nás prijali do partie.

▲ **Majstrovstiev sveta sa zúčastňujú hráči s najlepšimi kvalitami. Ako hodnotíš súperov a zápasy na takejto úrovni?**

Tak ani jeden súper nebol ľahký. A čo sa týka zápasov, škoda, že sme tie kľúčové zápasy nezvládli.

▲ **Očarili ťa majstrovstvá natolko, že by si sa ich chcel zúčastniť aj v roku 2016 v Rige?**

Samozrejme. No momentálne sa hlavne sústredím na klubovú robotu a na MS juniorov v Helsingborgu. A až potom budem myslieť na ďalšie výzvy.

▲ **Keď už spomínaš výzvy... Ako vidíš svoju florbalovú budúcnosť?**

Mám sny. Sú možno ťažko splniteľné, ale nie nemožné. Chcem hrať aj študovať v zahraničí. A nie je to Česko. Viac prezradiť nechcem.

▲ **Väčšina hráčov si čísla vyberá**

podľa niečoho, čo ich ovplyvnilo. Na základe čoho si si vybral ty 87 na MS?

Nevyberal som si ho. Dostal som ho ako posledný hráč. Tento dres sa totiž zvýšil. (smiech) No v juniorke mám #29 a v klube mám #14.

▲ **Tieto čísla už boli zvolené podľa tvojej vôle alebo ti ich tiež nejako prideliť?**

Číslo 14 som si vyberal sám a číslo 29 v podstate tiež.

▲ **Prečo práve 14 a 29?**

14, lebo štrnásteho som sa narodil a 29, lebo toto číslo mal na drese môj kamarát a terajší kapitán reprezentácie mužov, Lukáš Řezanina.

Športovcom ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa úspechov.

Tatiana Papcunová, 2.B

Majstri opäť v akcii

Po dvojmesačnej pauze sa opäť vracia na trávniky najprestížnejšia futbalová súťaž v Európe, Liga majstrov. Decembrové žrebovanie osemfinálových súbojov sľubovalo kvalitné futbalové zápasy s dramatickými súbojmi o postup. Jarná časť Ligy majstrov odštartovala 17.2. dvoma zápasmi na štadiónoch v Paríži a na náhradnom štadióne v Lvove.

V Parku Princov Paris Saint-Germain privítal londýnsku Chelsea. Útočná kvalita PSG mala za úlohu rozvracať obranu The Blues. Chelsea však ukázala útočné kombinácie, ktoré robili problémy domácim. V 36. minúte hostia zúročili útočnú hru po góle Branislava Ivanoviča. Do šatní sa odchádzalo za stavu 0:1. Po zmene strán sa zmenila aj hra tímov. Domáci ukázali to, čo sa celý zápas očakávalo, útočnú hru. Profitovali gólom v 54. minúte, do listiny strelcov sa zapísal Edinson Cavani. Skóre sa už viac nezmenilo. Koneč-

ným výsledkom 1:1 je bližšie k postupu londýnska Chelsea.

Druhý zápas v Lvove mal pred výkopom jasného favorita, Bayern Mníchov. Pre divákov nebol zápas atraktívny, keďže počas 90-tich minút videli len 3 dobré šance zo strany Bayernu. Útočný charakter Bavorov a neustála obrana Šachtaru priniesla množstvo faulov. Pod sprchy hráči odchádzali za nerozhodného stavu 0:0. V druhom polčase sa nič nezmenilo, Bayern pokračoval v dominancii. V 65. minúte po vylúčení Xabiho Alonsa Šachtar dostal príležitosť na zmenu skóre, no nepodarilo sa. Druhý zápas Ligy majstrov nepriniesol ani jeden gól, za stavu 0:0 zápas začal, ale aj skončil. Boj o postup je naďalej otvorený.

Liga Majstrov pokračovala druhým hracím dňom. 18.2.2015 sa hra presunula do Gelsenkirchenu a Bazileju. Od druhého hracieho dňa sa určite očakávalo viac, keďže jarnú

časť začínal obhajca minuloročného titulu.

Veltins Aréna stala pred skúškou, odolať gigantovi Real Madrid. Schalke 04 štart Ligy majstrov absolútne neprial, zranenia donútili trénera Di Mattea postaviť len 19-ročného brankára Wellenreutera. Zápas bol takticky od obidvoch tímov. V 26. minúte sa po dlhej dobe gólom blysol Cristiano Ronaldo. Stav prvého polčasu sa mohol viackrát meniť, no mladý brankársky talent v bráne čaroval a napomohol k tomu, že do šatní sa šlo za stavu 0:1. V druhom polčase sa naďalej bolo načo pozeráť, zvlášť v 79. minúte sa nádherným gólom predviedol Marcelo. Aj keď sa domácim nepodarilo streliť gól, dokázali potrápiť Real Madrid aj s tromi 19-ročnými mladíkmi. Konečným výsledkom 0:2 má obhajca nakročené na postup do štvrtfinále.

Štadión sv. Jakuba hostil zápas medzi FC Basel a FC Porto. Úrovňovo

rovnakí súperii ukázali, že o Ligu majstrov sa musí bojovať. Tempo zápasu nakopol Bazilej gólom z 11. minúty, kedy sa presadil González. Dramatizácia v prvom polčase už viac nenastala, po úvodných 45. minútach bol stav 1:0. Druhý polčas hru viedlo Porto. Dravosť po góle sa Portu v 79. minúte vyplatila. Gól z penalty vsietil Danilo. Do poslednej

KOŠICKÝ HOKEJ

Nepochádzam z Košíc, no som veľkým fanúšikom ich hokeja. Myslím si, že hokej v Košiciach je na veľmi kvalitnej úrovni, čo sa odzrkadľuje aj na dosiahnutých výsledkoch. Ich nedávny postup z prvého miesta do play-off ukázal fanúšikom to, čo môžu od nich naďalej očakávať. No to, čo sa mi nepáči je,

Niečo zo sveta biatlonu...

Pre priaznivcov biatlonu sa Svetový pohár posunul do 8. kola, ktoré hostilo mesto z biatlonových veľmoci, nórske Oslo. Na programe boli vytrvalostné, rýchlostné preteky mužov a žien a nechýbali preteky štafiet.

Ako prvé boli na programe vytrvalostné preteky žien na 15 km. Na slávnom Holmenkollene z tradične rýchleho behu profitovala jedna z favoritiek, Kaisa Mäkäräinenová. Za víťaznou Fínkou zaostala Bieloruska Daria Domračeva, ktorej triumf skomplikovala trestná minúta. Tretie miesto si vystriedala česká biatlonistka Dominika Vítková. Slovenka Janka Gereková obsadila 13. priečku.

Program pokračoval pretekmi mužov na 20 km. Prvé miesto fanúšikov určite neprekvapilo, závod vyhral v skvelej forme Martin Fourcade s náskokom vyše 14 sekúnd. Druhý skončil Rus Garančev a Ukrajiniec Sergej Seminov uzatváral víťaznú trojicu, ktorá

desaťminútovky sa šlo za nerozhodného stavu 1:1 a v očakávaní, kto sa dokáže presadiť. Do konca zápasu to však ani jeden tím už nestihol. Aj napriek dvom neuznaným gólom Portugalcov, bližšie k postupu je FC Porto.

O týždeň čaká fanúšikov futbalu ďalšia nádielka Ligy majstrov, v

že HC Košice nedávajú prednosť mladým hráčom, aby ukázali svoj potenciál. Mali by dostávať viac priestoru na ľade, aj keď nie sú dostatočne skúsení. Čím iným by sa malo mužstvo Košíc pochváliť, ak nie kvalitou svojich odchovancov? Aj návštevnosť štadióna by určite stúpala, ak by diváci mohli sledovať

nezaváhala ani raz na strelnici. Zo Slovákov na najlepšej priečke (65.) skončil Tomáš Hasilla.

Biatlon zmenil typ závodu a ženy pokračovali rýchlostnými pretekmi na 7,5 km. S veľkým náskokom a čistou strelbou zvíťazila Bieloruska Daria Domračeva, ktorá sa prezentovala skvelým behom. Laura Dahlmeierová, nemecká reprezentantka a Francúzka Marie Dorinová uzavreli prvú trojicu stíhačky v Osle. Do prvej desiatky sa s jednou chybnou strelou zmestila aj Slovenka Janka Gereková.

Po ženskej stíhačke nasledovala mužská na 10 km. Prekvapením na prvej priečke bol Nemeč Arnd Peiffer, ktorý o 3 sekundy zdolal Martina Fourcada. S odstupom na tretej priečke skončil ruský reprezentant Anton Šipulin. Zo Slovákov 50. miesto obsadil Miroslav Matiaško.

Ženskej štafete na 4 x 6 km vládli české reprezentantky so suverénnym náskokom 28,2 s pred druhým

utorok 24.2. Juventus Turín privíta Borussia Dortmund. Veľký súboj sa odohrá medzi Manchestrom City a FC Barcelona. V stredu 25.2. svoje futbalové umenie predvedie Arsenal Londýn, ktorý privíta AS Monaco. Prvý čas osemfinálového súboja zakončia Bayern Leverkusen a Atlético Madrid.

Ivana Bradová, 1.D

výkony prevažne domácich hráčov a nie hráčov z cudzích miest. Takže to je jediná vec, ktorú by som vytkol. Inak Košiciam veľmi fandím a rád ich sledujem. Let's go Košice.

Jimmy Palko, 2.C

mi Taliankami. Na bronzovej pozícii nakoniec finišovala štafeta Francúzska. Kvarteto v zložení Sloveniek Fialková, Gereková, Poliaková a Chrapánová vybojovali 10. miesto.

Pretek mužských štafiet na 4 x 7,5 km bol záverom SP v Osle, ktorú ovládla v dramatickom finiši na slávnom štadióne zimného športového strediska Holmenkollen ruská štafeta, kedy finišujúci Anton Šipulin zdolal nemeckého súpera o 0,2 s. Druhú priečku obsadilo Nemecko a s odstupom na treťom mieste Rakúsko. Slovensko v zložení Hasilla, Matiaško, Šíma a Kubaliak obsadili 15. priečku.

Nórske Oslo ponúklo zaujímavé súboje na strelnici, ale hlavne skvelé bežecké výkony biatlonistov. Favoriti tentokrát určite svojich priaznivcov nesklamali.

Ivana Bradová, 1.D

Naplnení umeleckým duchom... ...dôvtipom a zručnosťou pre každú prácu.

Milión štetcov, farby od olejových až po temperové a pre niekoho zápach, pre iného naopak vôňa terpentínu. Áno, stačí iba otvoriť

má už od malička Gréta v sebe zakorenené a postupne s ňou tento cit rástol, keď si so svojimi rodičmi kreslievala. Snažili sa u nej rozvíjať jemnú motoriku, vyvážiť jej temperament a nastoliť pokoj v duši, pretože bola veľmi hyperaktívne dieťa. Prihlásili ju aj na ZUŠ, kde sa tomuto všetkému mohla učiť a stále sa ešte priuča. A aj ľudia, kto-

už nemá záujem.

Je však samozrejmé, že ak človek chce ísť za svojím cieľom a dávať niečo zo seba, musí mať inšpiráciu. Pre Grétu sú to najmä sny, ľudia, príroda, miesta či samotní umelci. Jej srdcovkou je Claude Monet. Dokonca až takou veľkou, že keď sa jedného dňa dozvedela, že má vo Viedni výstavu In lights Monet, jed-

čomu, čo mu nie je až také blízke, časom sa toho vzdá. Grétu však maľovanie bavilo a baviť bude a vie, že jej to nikto nezoberie. Zastaviť ju môže jedine prázdna tuba v ruke, kedy, či chce, či nechce prestať musí.

Ak k tomu dôjde, rada taktiež fotografuje a pracuje s videom, v poslednom čase si obľúbila prácu s hlinou. Číslo dva je pre ňu šport.

dvere izby a hneď viete, čím žije človek, v kráľovstve ktorého sa ocitnete. A práve pre Grétu Kušnírovú z 2.D je maľovanie všetkým. Podstatou výtvarného umenia je mať vzťah k farbám, vedieť každú jednu farbu precítiť, zachytiť pri jej dotyku s plátnom to, čo skutočne človek cíti. Aj to

rým je umenie veľmi blízke, jej dávajú naozaj veľmi veľa.

Gréta si maľovanie do slova a do písmena zamilovala. Stále, keď maľuje, snaží sa každý jeden moment čo najviac precítiť, zanechať tak nejakú stopu či odkaz, ktorý prinúti človeka popremýšľať. Pri vytváraní nových diel rada „majstruje“ – vymýšľa nové techniky, no hlavne mieša farby, ktoré z jednej tuby nevytlačí, pretože len vtedy sa stanú pastvou pre oči. A to je veľmi podstatné – byť kreatívnymi v umení i živote, pretože ak človek chce, aby sa niečo dotklo srdca ľudí, musí sa to dotknúť ich očí. No o to, čo je jednotvárne a na každom kroku, človek

noducho sa zbalila a ešte v ten večer tam odcestovala. Ak človek pre niečo žije, nedokáže ho zastaviť ani čas či vzdialenosť, pretože verí, že práve z toho dokáže čerpať.

A skutočne Grétu nezastaví ani čas. Čas, kedy maľuje najradšej, sú dve hodiny v noci, keď všetci spia, všade je ticho a jej myšlienkové pochody sa strojnosťou. Iba štetce, farby a ona. Aj v našom ateliéri už ostala neskoro do večera, keď maľovali na obrovskú plachtu výsek Tahitanky od Gauguina. Trvalo im to približne sedem hodín, no ak raz človeka niečo baví, je ochotný tomu venovať aj čas, ktorý nemá.

Keď sa človek venuje nie-

Taktiež rada cestuje a spoznáva nové miesta i nových ľudí, pretože to jej neskutočne pomáha pri tvorení. Jedným z jej životných cieľov je stále maľovať, pretože maľovanie je jej potešením. Preto aj my veríme, že jej diela budú pre nás inšpiráciou, ktorá bude zobúdzťať to skryté v nás.

Veronika Kaduková, 2.A

